

SenlinYu

ALCHEMISED

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕ. ΤΩΡΑ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΜΑΧΗ.

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Alchemised**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Alchemised

Από τις Εκδόσεις Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, Νέα Υόρκη 2025

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: SenLinYu

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κυριάκος Γαλένιος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Regina Flath

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ: Regina Flath

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Elizabeth A.D. Eno

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Eva Eller

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© SenLinYu, 2025

© Εικονογράφησης ταπετσαρίας: Yevheniia Lytvynovych/Shutterstock, GoldenShrimp/Shutterstock, luckycreative/Freerik, Evgenia Pichkur/Shutterstock, seamartini/iStock

© Εικονογράφησης εσωτερικού: Alex Hovey, Francesca Baerald, antondzyna/Adobe Stock, Lazarev/iStock, A-R-T-U-R/iStock, Avendell Art

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2026, 8.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6546-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφύλακτα από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790).

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Από το 1979	Since 1979
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

SenLinYu

ALCHEMISED

Μετάφραση: Κυριάκος Γαλένιος

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Το ALCEMISED είναι ένα έργο μυθοπλασίας, που εξερευνά πολλές από τις πιο σκοτεινές πτυχές του πολέμου και της επιβίωσης. Το περιεχόμενο ενδέχεται να μην είναι κατάλληλο για όλους τους αναγνώστες.

Πρόκειται για ένα έργο σκοτεινής φαντασίας, που περιέχει βία σε καιρούς πολέμου, θρησκευτική κακοποίηση, απεικονίσεις σύνθετου τραύματος, αυτοκτονικό ιδεασμό, αυτοτραυματισμό, πειράματα σε ανθρώπους, ιατρικά βασανιστήρια, ευγονική, κανιβαλισμό, σεξουαλική κακοποίηση, βιασμό και έμμεσες αναφορές σε νεκροφιλία. Παρακαλώ να θυμάστε ότι η απεικόνιση δε συνιστά συγγραφική αποδοχή. Λαμβάνοντας υπόψη ότι η αφήγηση του ALCEMISED γίνεται σε τρίτο πρόσωπο, με περιορισμένη οπτική, αναπόφευκτα περιλαμβάνει ορισμένες διαστρεβλώσεις, καθώς και παραλείψεις ή παρερμηνείες γεγονότων. Συνιστάται ο αναγνώστης να ενεργήσει κατά την κρίση του.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η Έλενα αναρωτιόταν κάποιες φορές αν είχε ακόμη μάτια. Το σκοτάδι γύρω της ήταν ατελείωτο. Στην αρχή σκέφτηκε πως, αν περίμενε αρκετά, κάποια αχτίδα φωτός θα εμφανιζόταν ή κάποιος θα ερχόταν. Ωστόσο, όσο κι αν περίμενε, τίποτα δε συνέβαινε.

Μόνο ατελείωτο σκοτάδι.

Είχε σώμα· το ένιωθε να την περιβάλλει σαν κλουβί, αλλά όση προσπάθεια ή αποφασιστικότητα κι αν έδειχνε, δεν μπορούσε να το κάνει να κινηθεί. Επέπλεε αδρανές και απαθές, εκτός από τις στιγμές εκείνες που τιναζόταν βίαια όταν τη χτυπούσαν τα κύματα – ηλεκτρικά ρεύματα που διαπερνούσαν το κορμί της, ξεκινώντας από τη βάση του αυχένα της και κλονώντας κάθε της μυ να συσπάται βίαια. Έτσι ξαφνικά όπως έρχονταν, έτσι και χάνονταν. Ήταν η μοναδική αίσθηση του χρόνου που είχε.

Αυτό συνέβαινε για να διασφαλίσουν ότι οι μύες της δε θα ατροφήσουν εντελώς όσο βρισκόταν σε αδράνεια. Η Έλενα θυμόταν τη συγκεκριμένη λεπτομέρεια. Θυμόταν ότι την είχαν φυλακίσει και την κρατούσαν προστατευμένη εκεί, όμως κάποια μέρα κάποιος θα ερχόταν για κείνη.

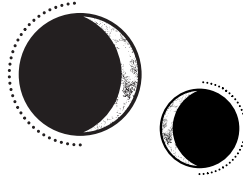
Τον πρώτο καιρό μετρούσε τον χρόνο που μεσολαβούσε ανάμεσα στα ηλεκτρικά κύματα για να υπολογίζει τη συχνότητά τους. Δευτερόλεπτο το δευτερόλεπτο. Δέκα χιλιάδες οκτακόσια. Κάθε τρεις ώρες χωρίς την παραμικρή απόκλιση. Πάντα το ίδιο. Έπειτα άρχισε να μετράει τα κύματα, αλλά καθώς ο αριθμός μεγάλωνε όλο και πιο πολύ, σταμάτησε γιατί φοβόταν να μάθει.

Ανάγκασε τον εαυτό της να επικεντρωθεί σε άλλα πράγματα, όχι στην αναμονή. Όχι στην ατέρμονη διάρκεια. Όχι στο σκοτάδι. Έπρεπε να περιμένει, οπότε βυθίστηκε σε μια ρουτίνα για να διατηρήσει το μυαλό της

σε εγρήγορση. Φανταζόταν περιπάτους, Γκρεμούς και ουρανό. Επισκεπτόταν νοερά όλα τα μέρη στα οποία είχε περιπλανηθεί κάποτε. Όλα τα βιβλία που είχε διαβάσει.

Έπρεπε να αντέξει. Να μείνει σε εγρήγορση. Μόνο έτσι θα παρέμενε έτοιμη. Γιατί έπρεπε να παραμείνει έτοιμη.

Δε θα επέτρεπε στον εαυτό της να χαθεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Οταν άναψε το φως, η Έλενα ένιωσε τον εγκέφαλό της να σκίζεται στα δυο. Ακούστηκαν κραυγές.

«Γαμώτο! Πώς και είναι ξύπνια αυτή;» Μια φωνή διέκοψε το μαρτύριο των αισθήσεών της.

Το φως τη λόγχιζε. Μια αιχμή διαπέρασε τα μάτια της, χώθηκε στο κρανίο της. Θεοί, τα μάτια της...

Σφάδαζε. Η λάμψη θόλωσε, άρχισε να κινείται ανεξέλεγκτα. Το κάπιμο από το υγρό κύλησε στον λαιμό της. Ένας βρυχηθμός στ' αυτιά της.

Υγρά δάχτυλα χώθηκαν στα μπράτσα της, βαθιά μέχρι το κόκαλό της, τραβώντας την έξω. Ο αέρας πλημμύρισε τους πνεύμονές της, προκαλώντας σπασμούς καθώς το υγρό ξαναγύριζε προς τα πάνω.

«Γαμώ το πήκτωμα αδράνειας! Δεν μπορώ να την πιάσω καλά. Κάντε τη να βγάλει τον σκασμό! Θα πνιγεί μόνη της.»

Το κεφάλι της χτύπησε κάπου όταν την παράτησαν. Τα χέρια της γδάρθηκαν στις τραχιές πέτρες. Έμπηξε τα νύχια της στα τυφλά, προσπαθώντας να σηκωθεί. Είχε τα μάτια της κλειστά, αλλά το φως ήταν σαν μαχαίρι στο κρανίο της. Ένα σκληρό αντικείμενο ξεριζώθηκε από τη βάση του αυχένα της και κάτι ζεστό και υγρό κύλησε στο δέρμα της.

«Πώς, διάολο, είναι ακόμη ξύπνια; Κάποιος πρέπει να τα σκάτωσε με τη δοσολογία στη συγκεκριμένη. Μην την αφήσετε να συρθεί μακριά.»

Την έπιασαν ξανά από τα χέρια και τη σήκωσαν από το έδαφος.

Απελευθερώθηκε, καταφέροντας ν' ανοίξει τα μάτια της. Το μόνο που μπορούσε να διακρίνει ήταν κάτι εκτυφλωτικά λευκό. Όρμησε προς τα κει.

«Μαλακισμένη, με έκοψες!»

Μια έκρηξη πόνου απλώθηκε στο πίσω μέρος του κεφαλιού της.

Υπήρχε ακόμη φως όταν ξαναβρήκε τις αισθήσεις της.

Συνέβη αργά, σαν να βρισκόταν κάτω από το νερό, κολυμπώντας προς μια ρυτιδιασμένη επιφάνεια εκτός της εμβέλειάς της, ενώ η συνείδησή της επανερχόταν κομμάτι κομμάτι. Τα μάτια της ήταν κλειστά: το φως ήταν ακριβώς από πίσω τους. Μπορούσε ήδη να νιώσει τον πόνο που θα της προκαλούσε.

Ήταν ξαπλωμένη πάνω σε κάτι σκληρό. Ένα κρύο τραπέζι, το μέταλλο αδρανές κάτω από τα δάχτυλά της.

Μπορούσε αμυδρά να διακρίνει φωνές, πνιχτές, αλλά κοντινές.

«Λοιπόν;» Γυναικεία φωνή. «Υπάρχουν άλλοι;»

«Όχι». Αντρική φωνή. Η ίδια που είχε ακούσει νωρίτερα. «Βγάλαμε τους υπόλοιπους. Μόνο αυτή ήταν αποθηκευμένη λάθος».

«Και είχε τις αισθήσεις της όταν ανοίξατε τη δεξαμενή;»

«Ναι. Αρχισε να ουρλιάζει όταν σηκώσαμε το καπάκι και την τραβήξαμε έξω. Με κοψοχόλιασε, σου λέω. Ο Γουίλεμς τρόμαξε τόσο πολύ, που παραλίγο να την πνίξει. Όταν τελικά τη βγάλαμε, ήταν σε άγρια κατάσταση. Με γέμισε γρατζουνιές μέχρι να τη θέσουμε εκτός μάχης. Είχε τον ενδοφλέβιο ορό και τα σχετικά, αλλά η καταστολή ήταν απενεργοποιημένη. Κάποιος θα πρέπει να τον σκούντησε κατά λάθος».

«Αυτό δεν εξηγεί την έλλειψη αρχείων για τη συγκεκριμένη», είπε η γυναίκα. «Περίεργο».

«Μάλλον έγινε βιαστικά. Δε θα μπορούσε να διατηρηθεί πολύ. Ακόμα κι εκείνοι που έγιναν σωστά είναι σχεδόν όλοι νεκροί. Πολλές από τις δεξαμενές περιείχαν μόνο σάπια σούπα και κόκαλα». Ο άντρας γέλασε νευρικά.

«Θα μάθουμε περισσότερα όταν τη στείλω στα Κεντρικά», είπε η γυναίκα. Ακουγόταν αδιάφορη. «Καλά έκανες και το ανέφερες. Είναι αφύσικο. Ενημέρωσέ με πόσοι από τους υπόλοιπους θα ξυπνήσουν. Όσα από τα πτώματα είναι αρκετά άθικτα για επαναφορά πηγαίνουν στα ορυχεία. Οι ζωντανοί πηγαίνουν στο Φυλάκιο».

«Φυσικά. Κι εσείς θα πείτε μια καλή κουβέντα για μένα, έτσι δεν είναι; Έχει μεγάλη σημασία αν προέρχεται από εσάς». Ο άντρας ακουγόταν γεμάτος προσδοκία και το γέλιο του ήταν βεβιασμένο. «Ο καιρός περνάει κι εγώ μεγαλώνω, ξέρετε».

«Ο Μέγας Νεκρομάντης έχει πολλά αιτήματα να εξετάσει. Η δουλειά σου δε θα λησμονηθεί. Φρόντισε να ετοιμάσεις ένα φορητό για τη μεταφορά».

Ακούστηκαν βήματα που απομακρύνονταν κι ένας αναστεναγμός εκνευρισμού.

«Δε χρειάζεται να προσποιείσαι ότι είσαι χωρίς τις αισθήσεις σου. Ξέρω ότι είσαι ξύπνια. Άνοιξε τα μάτια σου», είπε η γυναίκα. «Έχω τροποποιήσει τις αισθήσεις σου, οπότε το φως δε θα είναι πολύ ενοχλητικό».

Η Έλενα κοίταξε επιφυλακτικά μέσα από τις βλεφαρίδες της.

Ο κόσμος γύρω της ήταν βυθισμένος σ' ένα πρασινωπό ημίφως, κάθε μορφή έμοιαζε με σκιά. Το αόρατο περιγράμμα ενός ανθρώπου κινήθηκε στα δεξιά της.

Το βλέμμα της το ακολούθησε άτονα.

«Ωραία. Ακολουθείς τις οδηγίες και εντοπίζεις την κίνηση».

Η Έλενα προσπάθησε να μιλήσει, αλλά ένας χαμηλόφωνος αναστεναγμός βγήκε από μέσα της.

Ακούστηκε το κλικ από ένα στυλό και χαρτιά που γυρνούσαν.

«Λοιπόν, Κρατούμενη 1.273, ή μήπως είσαι Κρατούμενη 19.819; Έχεις δύο αριθμούς και δεν υπάρχουν αρχεία για κανέναν απ' αυτούς στη μονάδα. Μήπως τυχαίνει να έχεις κάποιο όνομα;»

Η Έλενα παρέμεινε σιωπηλή. Τώρα που η απλή έννοια του φωτός δεν αποτελούσε κάτι τρομακτικό, μπορούσε να σκεφτεί. Συνέχιζε να είναι φυλακισμένη.

Η γυναίκα ξεφύσησε ανυπόμονα. «Με καταλαβαίνεις;»

Η Έλενα δεν αποκρίθηκε.

«Λοιπόν, φαντάζομαι ότι δεν μπορώ να έχω πολλές απαιτήσεις. Ούτως ή άλλως, θα μάθουμε σύντομα. Εσύ... φέρ' την!»

Η φιγούρα θόλωσε και νέες μορφές εμφανίστηκαν. Κρύο δέρμα πίεσε τους καρπούς της. Η μπόχα χημικών συντηρητικών και μπαγιατίκου κρέατος έκαψε τη μύτη της. Νεκρόδουλοι. Προσπάθησε να διακρίνει τα πρόσωπά τους, αλλά το βλέμμα της συνεχώς γλιστρούσε, αδυνατώντας να εστιάσει.

Το τραπέζι άρχισε να δονείται καθώς το έσερναν πάνω στο πέτρινο δάπεδο, μεταδίδοντας τη δόνηση μέσα από το κρανίο και ως τα δόντια της.

Ξαφνικά, το φως έγινε τόσο έντονο, που ήταν σαν να καρφώνονταν βελόνες στους αμφιβληστροειδείς της. Έβγαλε μια πνιχτή κραυγή, ξανακλείνοντας σφιχτά τα μάτια της.

Ένωσε τη ναυτία να ανεβαίνει προς τα πάνω, με τα πάντα να σκοτει-

νιάζουν ξανά, καθώς ένας κινητήρας έπαιρνε μπρος μ' έναν βρुχηθμό κάπου από κάτω της.

Έπρεπε να ξεφύγει. Προσπάθησε να κινηθεί κι ένωσε την κλαγγή του μετάλλου.

«Μείνε ακίνητη!» Η φωνή της γυναίκας ξανακούστηκε ξαφνικά. Από πολύ κοντά.

Η Έλενα τραβήχτηκε μακριά, ανασαίνοντας βαριά και γρήγορα, και στριφογυρνώντας τα χέρια και τα πόδια της μέσα στα δεσμά της. Έπρεπε να το σκάσει. Έπρεπε...

«Μη μου δυσκολεύεις ακόμα περισσότερο τη μέρα», είπε η γυναίκα ψυχρά.

Δάχτυλα γράπωσαν τη βάση του κρανίου της Έλενα κι ένα κύμα ενέργειας πλημμύρισε τον εγκέφαλό της.

Σκοτάδι ξανά.

Η οδυνηρή αγωνία και ο ξαφνικός τρόμος βοήθησαν την Έλενα να ανακτήσει τις αισθήσεις της.

Ανασηκώθηκε απότομα, με μάτια διάπλατα ανοιχτά, ακριβώς τη στιγμή που μια σύριγγα απομακρυνόταν. Ακούστηκε ο μεταλλικός θόρυβος των αλυσίδων και ξανάπενε προς τα πίσω, με την καρδιά της να χτυπάει γρήγορα, κάθε χτύπος σαν ένας παλλόμενος πόνος από μια μαχαίριά.

«Ορίστε». Ακούστηκε το κροτάλισμα που έκανε η σύριγγα πέφτοντας πάνω σε έναν μεταλλικό δίσκο, κάπου στα δεξιά της. «Έτσι θα ξελαμπικάρεις λίγο και θα μπορέσεις να μιλήσεις».

Ήταν η ίδια γυναίκα.

Η Έλενα δε βρισκόταν πια πάνω στο τραπέζι ή σε φορητό. Υπήρχαν ένα σκληρό στρώμα από κάτω της και η έντονη αποστειρωμένη μυρωδιά του αντισηπτικού παντού.

Ένα σκοτεινό, γκριζο ταβάνι υψωνόταν από πάνω της.

Μέσα από τον πόνο, μια ενέργεια άρχισε να κατακλύζει τις φλέβες της, που σταδιακά εξελίχθηκε σε μια διαπεραστική θερμότητα που έκαιγε τα χέρια της καθώς τα τέντωνε. Γινόταν όλο και πιο διανυγής και τα πάντα γύρω της πιο φωτεινά και σαφή. Στριφογύρισε, και το μέταλλο τρύπησε τον καρπό της.

«Μην το κάνεις αυτό. Θα σπάσεις τα κόκαλά σου προτού προλάβεις να

σπάσεις τις αλυσίδες. Απάντησε στις ερωτήσεις μου και ίσως σ' αφήσω να σηκωθείς πριν ξεθυμάνει η επίδραση του φαρμάκου. Ξέρω ότι, σε διαφορετική περίπτωση, μπορεί να γίνει αρκετά επώδυνο».

Ανήμπορη να κουνηθεί, η Έλενα ένιωσε το μυαλό της να καλπάζει. Μια ένωση, ένα είδος ισχυρού διεγερτικού. Παγιδευμένη μέσα στο ίδιο της το σώμα, η ενέργεια χυνόταν στον εγκέφαλό της και οι σκόρπιες, πανικόβλητες σκέψεις της απέκτησαν κρυστάλλινη διαύγεια.

«Έλενα Μαρίνο. Εσύ», ήχος από σελίδες που γυρνάνε, «θα έπρεπε να έχεις πεθάνει, σύμφωνα με τον φάκελο σου υπ' αριθμόν 1.273. Έχεις μαρκαριστεί προς εκκαθάριση λόγω ακαθόριστων “εκτεταμένων τραυμάτων”. Όμως η κατηγορία 19.819 σημαίνει ότι επιλέχθηκες για αδράνεια». Κι άλλες σελίδες που γυρνάνε. «Ωστόσο, δεν υπάρχει καμία καταγραφή ότι έφτασες ποτέ εκεί ή ότι υποβλήθηκες στη διαδικασία». Η γυναίκα ξεφύσησε μέσα απ' τα δόντια της. «Δεν υπάρχουν πουθενά στο σύστημα αρχειοθέτησής μας από τον Αουγκούστους της περσινής χρονιάς. Δεκατέσσερις μήνες. Και τώρα σε βρίσκουμε στη συγκεκριμένη αποθήκη αδράνειας στην οποία δεν είχες φτάσει ποτέ. Πώς εξηγείται αυτό;»

Η Έλενα ανοιγόκλεισε αργά τα μάτια της, προσπαθώντας να επεξεργαστεί την πληροφορία. Δεκατέσσερις μήνες;

«Προφανώς κανείς δεν μπορεί να επιβιώσει σε αδράνεια τόσο πολύ καιρό. Ακόμα και στους έξι μήνες, με ιδανικές συνθήκες, είναι σχεδόν αδύνατο, κι εσύ δεν είχες καν αποθηκευτεί κατάλληλα. Από πού εμφανίστηκες, λοιπόν; Και ποιος σ' έβαλε εκεί;»

Η Έλενα γύρισε το κεφάλι της αλλού χωρίς να απαντήσει.

Η γυναίκα μουρμούρισε έναν σκοπό, πλησιάζοντας πιο κοντά. «Δεν έχεις μπλέξει. Πες μου την αλήθεια και όλο αυτό θα τελειώσει. Πού βρισκόσουν προτού τεθείς σε αδράνεια;»

Άρθρωσε την ερώτηση αργά.

Η Έλενα δεν είπε τίποτα, παρόλο που το σαγόνι της φλεγόταν από την ανάγκη να κινηθεί. Το σώμα της άρχισε να τρέμει, καθώς οι χτύποι της καρδιάς της έσπρωχναν το φάρμακο όλο πιο βαθιά μέσα στις φλέβες της.

Δεν είχε απομείνει κανείς για να προστατέψει, αλλά αρνιόταν να συνεργαστεί με τους δεσμώτες της· να τους διευκολύνει με οτιδήποτε, ακόμα και με το σύστημα αρχειοθέτησής τους.

Εξάλλου, δεν είχε βρεθεί πουθενά αλλού.

«Πού. Βρισκόσουν. Πριν. Από. Την. Αδράνεια;» Η γυναίκα μιλούσε δυνατά.

Ο λαιμός της Έλενα σφίχτηκε, προσπαθώντας να μη σκέφτεται καν την απάντηση, γιατί και μόνο στη σκέψη ένιωθε να διαλύεται.

Πριν από την αποθήκη ήταν αιχμάλωτη μαζί με τους υπόλοιπους, στοιβαγμένη σε κλουβιά έξω από τον Πύργο της Αλχημείας, όπου είχαν μεταφερθεί όλοι οι κρατούμενοι για να παρακολουθήσουν τους «εορτασμούς» για τη λήξη του πολέμου.

Μπορούσε ακόμη να μυρίσει τον καπνό και το αίμα στην καλοκαιρινή κάψα, ν' ακούσει τις άγριες επευφημίες καθώς οι ηγέτες της Αντίστασης πέθαιναν και οι κραυγές τους έσβηναν. Τους παρακολουθούσε να πεθαίνουν, γνωρίζοντας πως, ακόμα και τότε, τίποτα δεν είχε τελειώσει.

Κάποιος Νεκρομάντης από το πλήθος θα έσπευδε μπροστά, ανυπόμονος να κάνει επίδειξη των ικανοτήτων του, και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα το νεκρό σώμα θα σηκωνόταν ξανά. Κάποιος, τον οποίο η Έλενα είχε εμπιστευτεί ή υπηρετήσει, θα επέστρεφε μέσω της επαναφοράς. Ένας νεκρόδουλος, ένα κενό πτώμα με μηχανικές κινήσεις. Θα τους άνοιγαν στη μέση, με το δέρμα τους να κρέμεται σε λωρίδες, τα όργανά τους αφαιρεμένα, με μάτια κενά και πρόσωπο νωθρό, και θα τους χρησιμοποιούσαν να σκοτώσουν τον επόμενο «προδότη» με ακόμα πιο βάνανσο τρόπο.

Οι εκτελέσεις δε σταμάτησαν παρά μόνο όταν ο αέρας κοκκίνισε από ένα νεφέλωμα αίματος.

Το άψυχο σώμα του στρατηγού Τίτους Μπέιγιαρντ χρησιμοποιήθηκε για να σκοτώσει την ίδια του τη γυναίκα. Αργά. Τον ανάγκασαν να τρώει λωρίδες του δέρματός της, αφού πρώτα τις είχε αφαιρέσει ο ίδιος.

Κάθε θάνατος αφαιρούσε κι ένα κομμάτι της Έλενα, μέχρι που μέσα στο στήθος απέμεινε μια άβυσσος θλίψης. Κι όταν δεν υπήρχε κανένας άλλος που ν' αξίζει να εκτελεστεί δημόσια, την έκλεισαν σε μια δεξαμενή αδράνειας.

Οι υπόλοιποι κρατούμενοι ήταν αναίσθητοι, καθώς φρόντιζαν να τους παραλύουν· βελόνες εισέρχονταν στις φλέβες τους, σωλήνες σφήνωναν στις μύτες τους, αναπνευστικές μάσκες εφαρμόζονταν στα πρόσωπά τους. Όχι στην Έλενα.

Την είχαν κρατήσει ξύπνια, έχοντας επίγνωση του κλειστοφοβικού τρόμου όλων όσα της συνέβαιναν, καθώς ήταν κλειδωμένη στο σώμα της και παρατημένη στο σκοτάδι. Περιμένοντας κάποιον να έρθει να τη βρει.

Κανένας δεν ήρθε, ποτέ.

Δάχτυλα χτύπησαν μπροστά στο πρόσωπο της Έλενα, τραβώντας την απότομα από τις αναμνήσεις της. Η γυναίκα την κοιτούσε βλοσυρά.

«Δεν πρόκειται να επιτρέψω σ' ένα σφάλμα αρχειοθέτησης να βλάψει

τη φήμη μου. Αν δεν απαντήσεις, θα σταματήσω να προσπαθώ με τον... εύκολο τρόπο».

Η Έλενα έκανε έναν μορφασμό.

«Βλέπεις; Μια χαρά με καταλαβαίνεις».

Ένωσε έναν κόμπο στο στομάχι της, όμως έσφιξε το σαγόνι της.

Η γυναίκα πλησίασε ακόμα πιο κοντά. Η Έλενα προσπάθησε με κόπο να τη διακρίνει. Ένα τετράγωνο πρόσωπο με χείλη σφιγμένα από ανυπομονησία. Μια ιατρική στολή.

«Ίσως ένα παράδειγμα να είναι απαραίτητο». Η γυναίκα πίεσε το χέρι της στον λαιμό της Έλενα. Εκείνη έβγαλε μια κοφτή κραυγή, καθώς μια παγωμένη και ταυτόχρονα καυτή ενέργεια τη διαπέρασε, με κατεύθυνση τη σπονδυλική της στήλη.

Δεν ήταν ηλεκτρική εκκένωση, όπως στη δεξαμενή· ξεκινούσε από το χέρι της γυναίκας και εισχωρούσε στην Έλενα σαν βελόνα. Το ρεύμα αυτής της ενέργειας αντηχούσε μέσα της σαν διαπασών, μέχρι που και οι δυο τους συντονίστηκαν στο ίδιο μήκος κύματος.

Η γυναίκα έσφιξε τα δάχτυλά της. Πόνος εξερράγη σε κάθε νεύρο του σώματος της Έλενα. Έβγαλε μια ξέπνοη, παραμορφωμένη κραυγή, το σώμα της σφίχτηκε, τα χέρια της συστράφηκαν βίαια μέσα στις χειροπέδες.

«Μείνε ακίνητη!»

Μια αδιόρατη κίνηση, και το σώμα της Έλενα μούδιασε. Δεν ένιωθε τίποτα από το στήθος και χαμηλότερα. Σαν να είχε τραυματιστεί η σπονδυλική της στήλη. Το αίμα της κόχλαζε από τον πανικό.

Ένα κύμα ξεχύθηκε από το χέρι της γυναίκας, και το κενό του μωδιασματος εξαφανίστηκε.

Δάχτυλα σκληρά από τη χρήση σαπουνιού ιχνηλάτησαν επικίνδυνα το χέρι της Έλενα.

«Καταλαβαίνεις τώρα;»

Ο συντονισμός της γυναίκας εξακολουθούσε να ρέει μέσα της σαν ρεύμα, μια ενστικτώδης προειδοποίηση. Η Έλενα κατάφερε να κουνήσει το κεφάλι της τρέμοντας. Έπρεπε να το είχε συνειδητοποιήσει. Η γυναίκα ήταν μία βιομάντισσα, ένας ανεστραμμένος δίδυμος του Νεκρομάντη, που ασκεί τις δυνάμεις της στους ζωντανούς αντί στους νεκρούς.

«Ήξερα ότι θα το καταλάβαινες. Ας προσπαθήσουμε ξανά».

Ο λαιμός της Έλενα πρήστηκε, τα μάτια της έτσουζαν. Ένωσε σουβλιές πόνου σε κάθε της νεύρο, ο σφυγμός βροντούσε στ' αυτιά της. Τι θα πάθαινε αν απαντούσε;

«Από πού ήρθες;»

«Γοσσ... το... γ...πατρ...» Η Έλενα πάσχιζε να κάνει τη γλώσσα της να συνεργαστεί.

«Άσε τις ανοησίες των ξένων. Μίλα παλαντιανά», είπε η γυναίκα αυστηρά.

Δεν υπήρχε παλαντιανή γλώσσα· η γυναίκα μιλούσε σε βόρεια διάλεκτο. Η Έλενα ήθελε να της το πει, αλλά δεν πίστευε ότι θα βοηθούσε ιδιαίτερα. Κατάπιε και προσπάθησε ξανά, αλλά η γλώσσα της μπερδευόταν.

Η γυναίκα αναστέναξε. «Πώς γίνεται όλοι εσείς οι πολεμιστές της Αντίστασης να σπαταλάτε τον χρόνο μου; Ίσως, αν ταρακουνούσα τον εγκέφαλό σου, να θυμόσουν πώς να μιλήσεις μια κανονική γλώσσα».

Αυτή τη φορά έπιασε με τα δυο της χέρια το κεφάλι της Έλενα. Ένα κύμα συντονισμού ξεχύθηκε μέσα και από τις δυο πλευρές, σαν κύμβαλα που τα χτύπησαν μεταξύ τους.

Τα πάντα κοκκίνισαν. Η κραυγή που βγήκε από τον λαιμό της Έλενα ήταν ζωώδης.

Τα χέρια αποτραβήχτηκαν. «Τι... διάολο;»

Η Έλενα δεν ήταν σίγουρη αν η γυναίκα έκανε κύκλους από πάνω της ή αν το δωμάτιο ήταν που περιστρεφόταν.

«Τι είναι αυτό; Ποιος σου το έκανε αυτό;»

Η Έλενα κοίταξε ζαλισμένη ψηλά, καθώς η κοκκινίλα ξεθώριαζε από την όρασή της. Τα χέρια της συστρέφονταν και τινάζονταν σπασμωδικά, τραβώντας τις αλυσίδες. Δεν ήξερε τι σήμαινε η ερώτηση.

«Κάτι έχει γίνει στο μυαλό σου», είπε η γυναίκα σαστισμένη, αλλά και παράξενα ενθουσιασμένη. «Ένα είδος μεταστοιχείωσης. Δεν έχω ξανασυναντήσει κάτι παρόμοιο. Θα πρέπει να το αναφέρω. Θα χρειαστώ κάποιον ειδικό. Έχεις...» Έκανε μια παύση. «Δεν υπάρχει ονομασία γι' αυτό εδώ! Θα πρέπει να σκεφτώ ένα όνομα...»

Φαινόταν να μιλάει κατά κύριο λόγο στον εαυτό της.

«Εμπόδια μεταστοιχείωσης μέσα σ' έναν εγκέφαλο. Πώς είναι αυτό δυνατό; Ποτέ δεν το έχω... υπάρχουν... μοτίβα μέσα του».

Άγγιξε ξανά την Έλενα. Εκείνη μόρφασε, όμως ο συντονισμός δεν αποσκοπούσε σε κάποιο βασανιστήριο αυτή τη φορά, παρά ήταν σαν ένα ενεργειακό ρίγος να διέτρεξε τον εγκέφαλό της, κάνοντας πάλι τα πάντα υπερβολικά κόκκινα.

«Είναι μια πολυσύνθετη, όμορφη, επαγγελματική δουλειά. Ένας βιομάντης που επανασυνέδεσε χειροκίνητα την ανθρώπινη συνείδηση».

Η Έλενα παρέμενε ξαπλωμένη χωρίς να καταλαβαίνει.

Το πρόσωπο της γυναίκας πλησίασε τόσο κοντά, που η Έλενα μπόρεσε να διακρίνει τα γαλάζια μάτια, με τις βαθιές ρυτίδες ανάμεσά τους και γύρω από το στόμα. Παρατηρούσε την Έλενα με αχόρταγο θαυμασμό.

«Αν ο Μπένετ ήταν ακόμη εδώ, θα θαύμαζε την αρτιότητα αυτής της δουλειάς». Ο συντονισμός διέτρεχε τον νου της Έλενα με τρόπο τόσο απτό, σαν να γλιστρούσαν δάχτυλα μέσα στο κρανίο της. Τα ανοιχτόχρωμα μάτια της γυναίκας έχασαν την εστίασή τους καθώς δούλευε. «Το ελάχιστο λάθος να είχε γίνει, και θα είχες μείνει φυτό, αλλά όποιος κι αν ήταν αυτός που το έκανε σε κράτησε σχεδόν... τελειώς ανέπαφη. Ιδιοφυές».

«Τ...ιι;» Η Έλενα κατάφερε τελικά να πει μια ξεκάθαρη λέξη.

«Αναρωτιέμαι... Πώς να μοιάζει;» Η γυναίκα απομακρύνθηκε, επιστρέφοντας έπειτα από ένα λεπτό, κουβαλώντας ένα φύλλο γυαλιού.

Η Έλενα μισόκλεισε τα μάτια της και αναγνώρισε το αντικείμενο. Μια οθόνη συντονισμού. Χρησιμοποιούνταν συχνά για ακαδημαϊκές παρουσιάσεις και αλχημιστικές ιατρικές διαδικασίες. Το αέριο χρησιμοποιούσε αντιδραστικά σωματίδια για να αντανakλά το σχήμα και το μοτίβο του καναλιού συντονισμού.

Η γυναίκα κράτησε το γυαλί πάνω από το κεφάλι της, ενώ το άλλο χέρι της ακουμπούσε στο μέτωπο της Έλενα, στέλνοντας τον συντονισμό να απλωθεί στο κρανίο της. Η όρασή της κοκκίνισε ξανά, αλλά η Έλενα μισόκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να δει καλύτερα, καθώς το θολό σύννεφο ανάμεσα στους υαλοπίνακες σχημάτισε σε πρώτη φάση το ασαφές σχήμα ενός ανθρώπινου εγκεφάλου και έπειτα έναν ακατανόητο ιστό αράχνης από γραμμές που απλώνονταν προς όλες τις κατευθύνσεις.

«Αμφιβάλλω αν καταλαβαίνεις οτιδήποτε απ' όλα αυτά, αλλά φαντάσου το μυαλό σαν... μια πόλη. Οι σκέψεις σου τρέχουν σε διάφορους δρόμους για να φτάσουν στους προορισμούς τους. Οι γραμμές που βλέπεις είναι οι δρόμοι σου που έχουν εκτραπεί από την πορεία τους. Υπάρχουν εμπόδια, μεταστοιχειωτικά δημιουργημένα, κι έτσι, αντί ν' ακολουθούν ένα φυσικό μοτίβο μέσα στον εγκέφαλο, κάποιος έχει δημιουργήσει εναλλακτικές διαδρομές. Ορισμένες περιοχές είναι εντελώς αποκομμένες. Δεν μπορούν να φανταστώ πώς... Πόση ικανότητα θα χρειαζόταν για κάτι τέτοιο...»

Τα λόγια της έσβησαν. Άφησε την οθόνη στην άκρη και κοίταξε διερευνητικά την Έλενα.

«Ποιος δούλεψε πάνω σου;» Η ερώτηση ήταν δυνατή, αργή και υπερβολικά τονισμένη.

Η Έλενα κούνησε το κεφάλι της.

Η έκφραση της γυναίκας σκλήρυνε επικίνδυνα, αλλά μετά φάνηκε να το ξανασκέφτεται. «Υποθέτω ότι δεν μπορείς να ξέρεις, δεδομένης της κατάστασης του εγκεφάλου σου. Πιθανότατα θα είσαι τυχερή αν θυμάσαι έστω το όνομά σου. Ήσουν μαθήτρια αλχημείας, φαντάζομαι». Χτύπησε νωχελικά μια μεταλλική χειροπέδα γύρω από τον καρπό της Έλενα.

Η Έλενα έγνεψε επιφυλακτικά.

«Και ξένη. Προφανώς». Την κοίταξε από την κορυφή ως τα νύχια.

Η Έλενα ξεροκατάπιε. «Από την Έτρας».

«Ααα, αρκετά μακριά από την πατρίδα, λοιπόν. Θυμάσαι το εύρος των αλχημικών συνθέσεών σου;»

«Πολύ...μορφικό».

«Χμμ». Η γυναίκα συνοφρυώθηκε και περιεργάστηκε την Έλενα πιο προσεκτικά. «Μια στιγμή. Θυμάμαι να έχω ακούσει για σένα. Είσαι εκείνη η μικρή αυθεντία που είχαν πάρει υπό την προστασία τους οι Χόλντφαστ. Πρέπει να έχει περάσει μια δεκαετία από τότε, οπότε πρέπει να είσαι γύρω στα είκοσι τώρα, σωστά;»

Τα μάτια της Έλενα έκαιγαν· έγνεψε καταφατικά με δυσκολία.

Η γυναίκα ύψωσε το ένα φρύδι της. «Θυμάσαι τι συνέβη στον προσάτη σου, τον Πρίγκιπα Απόλο;»

«Σκοτώθηκε».

«Μμμ... Και είμαι σίγουρη ότι και τον πόλεμο τον θυμάσαι. Βοήθησες το αγόρι των Χόλντφαστ να κάψει την πόλη; Τον αγαπημένο σας Λουκ, όπως τον αποκαλούσατε όλοι;»

Ο λαιμός της Έλενα σφίχτηκε. «Δεν... πολέμησα».

Η γυναίκα έβγαλε έναν μικρό ήχο έκπληξης και τα μάτια της στένεψαν. «Ναι, αλλά η τελική μάχη; Υποθέτω πως αυτή τη θυμάσαι, ε;»

Το στόμα της Έλενα άνοιξε αρκετές φορές, με τη γλώσσα της να παλεύει να λυθεί. «Εμείς... η... η... Αντίσταση ηττήθηκε. Υπήρξαν... εκτελέσεις. Ο Μόροφ ήρθε... στο τέλος. Είχε τον Λουκ. Τον... τον σκότωσε... εκεί. Μετά... μετά με... με πήγαν στην αποθήκη».

«Ποιοι σε πήγαν;»

Η Έλενα κατάπιε με κόπο. «Οι νεκροζώνταντοι».

Η γυναίκα χαχάνισε. «Έχω πολύ καιρό ν' ακούσω κάποιον να χρησιμοποιεί αυτή τη λέξη. Όλοι οι Απέθαντοι, ανεξαρτήτως μορφής, είναι οι πιο υψηλόβαθμοι ακόλουθοι του Μεγάλου Νεκρομάντη. Η αθανασία είναι η ανταμοιβή τους για την αριστεία τους. Σε τούτον εδώ τον καινούργιο κό-

σμο ο θάνατος κυριεύει μόνο τους ανάξιους. Όσες προσβολές κι αν επιχειρήσεις, οι φίλοι που απέμειναν είναι στάχτες, προορισμένοι να λησμονηθούν». Χτύπησε ελαφρά το μέτωπο της Έλενα. «Εσύ, παρ' όλα αυτά, φαίνεσαι σε γενικές γραμμές άθικτη. Οπότε, προς τι ο κόπος; Και ποιος θα μπορούσε...» Η γυναίκα σήκωσε την οθόνη συντονισμού, κοιτώντας την ακόμα μια φορά, και στη συνέχεια εξαφανίστηκε πίσω από τις κουρτίνες.

Η Έλενα ανακουφίστηκε που την είδε να φεύγει.

Η μνήμη της ή το μυαλό της είχε αλλοιωθεί;

Θα το θεωρούσε τέχνασμα, αλλά είχε δει την οθόνη συντονισμού. Ήξερε πώς έπρεπε να μοιάζει ένας εγκέφαλος. Θα απαιτούνταν μια βιομαντεία υψηλής εξειδίκευσης και εκτεταμένου βαθμού για να μεταστοιχειώσει ένα μυαλό στη συγκεκριμένη κατάσταση.

Δεν ήταν κάτι που κάποιος θα μπορούσε να ξεχάσει ότι του συνέβη.

Ωστόσο, δεν ένιωθε ότι είχε ξεχάσει κάτι, εκτός από την αναφορά ενός εκτεταμένου τραυματισμού.

Δεν μπορούσε να θυμηθεί κανέναν τραυματισμό, μόνο σοκ, και θλίψη, και τρόμο.

Ξεροκατάπιε και ανοιγόκλεισε τα μάτια της με ένταση, προσπαθώντας να μην το σκέφτεται.

Κοίταξε γύρω της, προσπαθώντας να καταλάβει πού βρισκόταν. Ότι κι αν της είχαν χορηγήσει, ήταν ένα τρομερά αποτελεσματικό φάρμακο. Είχε μια ευδιάκριτη μελανιά στο στήθος της, εκεί που η βελόνα είχε διαπεράσει το δέρμα για να φτάσει στην καρδιά. Πονούσε με κάθε χτύπο.

Κοίταξε προς τα κάτω. Υπήρχαν κάγκελα κατά μήκος των δύο πλευρών του κρεβατιού και οι μεταλλικές χειροπέδες γύρω από τους καρπούς της ήταν περασμένες πάνω τους. Το δέρμα της ήταν ερεθισμένο και μελανιασμένο, και κάτω από τις χειροπέδες που την κρατούσαν αλυσοδεμένη στο κρεβάτι ένας πρασινωπός μεταλλικός μάντας ήταν επίσης περασμένος γύρω από κάθε καρπό της.

Αυτοί, τουλάχιστον, της ήταν γνώριμοι. Τους είχαν περάσει γύρω από τους καρπούς της κατά τη διάρκεια των εορτασμών.

Στο ποτισμένο με αίμα σκοτάδι, με το ελάχιστο φως από τους δαυλούς και τα υπερβολικά πολλά κορμιά στο στενάχωρο κλουβί, μετά βίας μπορούσε να τους διακρίνει. Αλλά τους θυμόταν.

Μέσα στη δεξαμενή αδράνειας η αίσθησή τους γύρω από τους καρπούς της υπήρξε αδιάλειπτη. Η ύπαρξή τους επέμενε στο χείλος της συνείδησής της, μια αναπόδραστη παρουσία που κατέπνιγε τον συντονισμό της, απο-

τρέποντας οποιονδήποτε έλεγχο της μεταστοιχείωσης, που ίσως να της επέτρεπε να δραπετεύσει.

Ακόμα και μέσα στη δεξαμενή μπορούσε να νιώσει το λουμίθιο που έρρεε στο εσωτερικό τους.

Εκ φύσεως, το λουμίθιο συνέδεε τα τέσσερα στοιχεία, τον αέρα, το νερό, τη γη και τη φωτιά, και μέσα απ' αυτή τη σύνδεση προέκυπτε ο συντονισμός.

Η Ιερή Πίστη υποστήριζε ότι ο συντονισμός ήταν ένα χάρισμα που δόθηκε από τον Σολ*, τη θεότητα της πρωταρχικής Πεμπτουσίας, για να εξυψώσει την ανθρωπότητα. Ο συντονισμός ήταν κάτι σπάνιο σε πολλά μέρη του κόσμου, αλλά όχι στο εκλεκτό έθνος του Σολ, την Παλάντια. Οι εκτιμήσεις της προπολεμικής απογραφής ανέφεραν πως σχεδόν το ένα πέμπτο του πληθυσμού διέθετε μετρήσιμα επίπεδα συντονισμού. Αυτός ο αριθμός αναμενόταν να αυξηθεί περαιτέρω με την επόμενη γενιά.

Συνήθως ο συντονισμός διοχετευόταν στην αλχημεία μετάλλων και ανόργανων ενώσεων, επιτρέποντας τη μεταστοιχείωση ή την αλχημική διαδικασία. Ωστόσο, σε μια ελαττωματική ψυχή που επαναστατούσε ενάντια στους φυσικούς νόμους του Σολ, ο συντονισμός μπορούσε να καταστεί διεφθαρμένος, επιτρέποντας τη βιομαντεία, όπως αυτή που χρησιμοποίησε η γυναίκα πάνω στην Έλενα – και τη νεκρομαντεία που χρησιμοποιούνταν για τη δημιουργία νεκρόδουλων.

Ως στοιχείο του συντονισμού, το λουμίθιο μπορούσε να ενισχύσει ή ακόμα και να δημιουργήσει συντονισμό σε αδρανή αντικείμενα μέσω της έκθεσης, κάνοντάς τα αλχημικά εύπλαστα. Παρ' όλα αυτά, το καθαρό λουμίθιο παραήταν θεικό για τους θνητούς: η υπερβολική έκθεση σ' αυτό προκαλούσε εξάντληση, και για τα άτομα με συντονισμό η απευθείας έκθεση μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα έναν ακατέργαστο, οξύ πόνο στα νεύρα.

Το λουμίθιο στις χειροπέδες δε φαινόταν να αρρωσταίνει την Έλενα. Που σημαίνει ότι είχε τροποποιηθεί. Η ισχυρή ενέργεια μέσα τους εισαγόταν στον συντονισμό της, αλλά, αντί να τον απογυμνώσει, θόλωνε τις αισθήσεις της. Μπορούσε να νιώσει τον συντονισμό της, αλλά, όταν επιχειρούσε να τον ελέγξει, οι χειροπέδες λειτουργούσαν σαν στατικό φορτίο στα νεύρα της. Όσο κι αν προσπαθούσε, αδυνατούσε να τις παρακάμψει.

Ήξερε καλά ότι, από τη στιγμή που οι χειροπέδες παρέμεναν κλειδωμένες στη θέση τους, δεν ήταν ούτε κατά διάνοια αλχημίστρια.

---

* Σολ (Sol στο πρωτότυπο) είναι η λατινική ονομασία του Ήλιου. (Σ.τ.Μ.)

Σε αυτό το καθηλωτικό ντεμπούτο σκοτεινής φαντασίας, μια γυναίκα με χαμένες αναμνήσεις παλεύει να επιβιώσει σε έναν κόσμο ρηγιαγμένο από τον πόλεμο, τη νεκρομαντεία και την αλχημεία – και να αντιμετωπίσει τον άντρα που έχει αναλάβει να ξεθάψει τα βαθύτερα μυστικά του παρελθόντος της.

Κάποτε ανερχόμενη αλχημίστρια, η Έλενα Μαρίνο είναι πλέον αιχμάλωτη – του πολέμου και του ίδιου της του νου. Οι φίλοι και σύμμαχοί της από την Αντίσταση έχουν δολοφονηθεί βάνουσα, οι ικανότητές της έχουν κατασταλεί και ο κόσμος που γνώριζε έχει καταστραφεί.

Στον απόηχο ενός μακρόχρονου πολέμου, η νέα άρχουσα τάξη της Παλάντια, διεφθαρμένες οικογένειες συντεχνιών και διεστραμμένοι νεκρομάντεις, των οποίων τα απεχθή, αθάνατα πλάσματα συνέβαλαν αποφασιστικά στη νίκη τους, κρατά την Έλενα αιχμάλωτη.

Σύμφωνα με τα αρχεία της Αντίστασης, ήταν μια θεραπεύτρια μικρής σημασίας στις τάξεις τους. Όμως η ανεξήγητη απώλεια των αναμνήσεων των μηνών που προηγήθηκαν της αιχμαλωσίας της κάνει τους εχθρούς της να αναρωτιούνται: είναι πράγματι τόσο ασήμαντη όσο φαίνεται ή μήπως η απώλεια της μνήμης της κρύβει κάποιο ζωτικό κομμάτι του τελικού σχεδίου της Αντίστασης;

Για να αποκαλυφθούν οι αναμνήσεις που είναι θαμμένες βαθιά στο μυαλό της, η Έλενα στέλνεται στον Ανώτερο Επόπτη, έναν από τους πιο ισχυρούς και αδιάτακτους νεκρομάντεις αυτού του νέου κόσμου. Παγιδευμένη στην ετοιμόρροπη έπαυλή του, ο αγώνας της – να προστατέψει το χαμένο παρελθόν της και να διασώσει τα τελευταία απομεινάρια του παλιού της εαυτού – μόλις αρχίζει. Γιατί η φυλακή της και ο δεσμοφύλακός της κρύβουν τα δικά τους μυστικά... μυστικά που η Έλενα θα πρέπει να ξεθάψει, όποιο κι αν είναι το τίμημα.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6546-3

9 786180 165463

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΤΗΣ: 30229